

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mráky, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **ELTODO, a. s.**, se sídlem Novodvorská 1010/14, Praha 4, zast. Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: statutární město Ostrava, se sídlem Prokešovo náměstí 1803/8, Ostrava, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 31. 7. 2015, čj. ÚOHS-R142/2015/VZ-20368/2015/323/KHo, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 10. 2017, čj. 29 Af 93/2015-129,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 23. 12. 2014 podala žalobkyně u žalovaného návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele (nyní osoba zúčastněná na řízení) při zadávání veřejné zakázky „*Podpora veřejné dopravy*“, zadávané v otevřeném řízení, kterým se domáhala zrušení stanovení požadavku na testování funkčnosti nabízeného plnění, eventuálně zrušení zadávacího řízení. Rozhodnutím ze dne 4. 5. 2015 (prvostupňové rozhodnutí) žalovaný návrh žalobkyně zamítl, neboť nezjistil důvody pro uložení nápravného opatření

ve smyslu § 118 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně dne 20. 5. 2015 rozklad.

[2] Dne 2. 7. 2015 informoval zadavatel žalovaného v jiném správním řízení týkajícím se téže veřejné zakázky, že dne 1. 7. 2015 rozhodl o zrušení zadávacího řízení z důvodu nemožnosti realizace plnění ve stanoveném termínu. Tato informace byla do správního spisu nyní projednávané věci zařazena interním sdělením ze dne 13. 7. 2015.

[3] Dne 30. 7. 2015 obdržel žalovaný návrh vybraného uchazeče - společnosti MASTER IT Technologies, a. s., na zrušení rozhodnutí zadavatele o zrušení zadávacího řízení. Tato informace byla do správního spisu nyní projednávané věci zařazena interním sdělením teprve dne 5. 8. 2015.

[4] V záhlaví označeným rozhodnutím ze dne 31. 7. 2015 předseda žalovaného zrušil prvostupňové rozhodnutí a zároveň řízení zastavil dle § 90 odst. 4 ve spojení § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť dospěl k závěru, že po zrušení zadávacího řízení veřejné zakázky zadavatelem se návrh žalobkyně stal zjevně bezpředmětným.

[5] Proti rozhodnutí předsedy žalovaného brojila žalobkyně žalobou u krajského soudu, v níž mj. namítla, že zadávací řízení sice bylo rozhodnutím zadavatele zrušeno, avšak v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí o rozkladu a podání žaloby nebylo pravomocně ukončeno. Přitom pokud by bylo návrhu vybraného uchazeče na zrušení rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení vyhověno, pak by zadavatel v zadávacím řízení pokračoval. Za takové situace nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení o návrhu žalobkyně pro zjevnou bezpředmětnost.

[6] Krajský soud shora označeným rozsudkem žalobě vyhověl, rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud vyšel z dosavadní judikatury NSS, podle které se návrh na přezkum úkonu zadavatele stane zjevně bezpředmětným ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, pokud bylo zadávací řízení v dotčených částech zrušeno zadavatelem; v takovém případě žalovaný návrh meritorně neposuzuje, ale řízení zastaví. V nyní posuzované věci je však třeba vzít v potaz skutečnost, že vybraný uchazeč podal u žalovaného návrh na zrušení rozhodnutí zadavatele o zrušení zadávacího řízení, které v okamžiku vydání nyní napadeného rozhodnutí předsedy žalovaného stále běželo. V případě zrušení rozhodnutí zadavatele o zrušení zadávacího řízení by zadávací řízení „obživlo“, aniž by žalobkyně měla v důsledku postupu žalovaného v její věci možnost dosáhnout účelu a předmětu jí podaného návrhu. Případné přezkumné řízení dle § 94 a násl. správního řádu nelze považovat za dostatečný prostředek ochrany, neboť se nejedná o řádný opravný prostředek. Za situace, kdy nelze vyloučit „obživnutí“ a další vedení dotčeného zadávacího řízení, nelze postupovat podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu a označit návrh žalobkyně za zjevně bezpředmětný. V projednávané věci je tedy výjimečně třeba uvažovat o tom, že nutným důsledkem paralelně probíhajícího řízení o návrhu vybraného uchazeče mělo být přerušení řízení o návrhu žalobkyně dle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, a to do doby rozhodnutí žalovaného o návrhu vybraného uchazeče. Pokud předseda žalovaného řízení zastavil dle § 66 odst. 1 písm. g) správního

pokračování

řádu, rozhodl tak v okamžiku, kdy nebylo jisté, zda řízení o návrhu žalobkyně může vést ke svému účelu a zda bude i nadále existovat předmět takového řízení.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení

[7] Žalovaný (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[8] Uvedl, že krajský soud rozlišil situaci „*definitivního zrušení*“ zadávacího řízení, ve které je možné postupovat dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, od stavu, v němž bylo zadávací řízení zrušeno, ale potenciálně může být obnoveno. Taková selekce je dle stěžovatele v praxi neudržitelná a nemá oporu v judikatuře a právních předpisech. V zadávacím řízení, které bylo formálně ukončeno jeho zrušením či uzavřením smlouvy na plnění, totiž může nastat řada situací, které zadávací řízení „oživí“ nebo teoreticky oživit mohou. Podle stěžovatele není rozdíl v tom, zda obnovení zadávacího řízení dosáhne sám zadavatel svým rozhodnutím, nebo se bude jednat o důsledek stěžovatelovy dozorcí činnosti. Vyvstává zde otázka, jak dlouho by měl stěžovatel vyčkávat, zda se na zrušení zadávacího řízení nic nezmění, než bude vůle stěžovatele zrušit zadávací řízení „*dostatečně osvědčena*“, či zda si to zadavatel „*nerozmyslí*“.

[9] Stěžovatel se domnívá, že jedním z případných prostředků ochrany žalobkyně, pokud by bylo zrušeno rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení, je institut přezkumného řízení podle § 94 a násl. správního řádu. Nelze předjímat, že stěžovatel má zájem na postupu v rozporu se zákonem, a naopak lze předpokládat, že by podnět žalobkyně v nastíněné situaci neodložil. Určité satisfakce vůči vadnému postupu zadavatele by žalobkyně mohla dosáhnout také prostřednictvím možnosti stěžovatele rozhodnout o spáchání správního deliktu zadavatelem.

[10] Krajský soud podle stěžovatele pochybil, protože nezohlednil faktický stav v době vydání rozsudku, tj. že zadávací řízení bylo platně zrušeno zadavatelem (stěžovatel totiž v souvisejícím správním řízení konstatoval správnost postupu zadavatele, který zadávací řízení zrušil). Zrušení napadeného rozhodnutí bylo zbytečné, protože stěžovatel nemůže rozhodnout jinak, než jak rozhodl původně, a tedy zastavit řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Krajský soud neměl napadené rozhodnutí zrušit, ale měl se omezit na „*vyslovení doporučujících úvah ohledně příštích obdobných řízení vedených stěžovatelem*“. Přístup krajského soudu je výrazem nevhodného procesního formalismu bez zohlednění zásady procesní ekonomie.

[11] Stěžovatel dále nesouhlasí s názorem krajského soudu, že v dané věci bylo nezbytné přerušit řízení o rozkladu podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť postup podle citovaného ustanovení je ze zákona fakultativní a stěžovatel je oprávněn v tomto směru učinit správní uvážení. Stěžovatel připustil, že v jiném správním řízení v obdobné situaci přerušil řízení o návrhu na přezkum úkonů zadavatele, bylo-li u něj vedeno jiné související řízení, jež mohlo ovlivnit výsledek přerušovaného řízení. V nyní projednávané věci tak neučinil, protože návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o zrušení zadávacího řízení mu byl doručen den předtím, než vydal nyní napadené rozhodnutí; již nebylo „*v jeho*

personálních silách“ odpovídajícím způsobem zareagovat. Po stěžovateli nelze požadovat, aby se jeho předseda okamžitě dozvěděl o tom, že u stěžovatele bylo zahájeno řízení v úzce související věci. Stěžovatel připustil, že stav, který nastal v nyní projednávané věci, není žádoucí, ale zároveň se domnívá, že mu ho nelze klást za vinu, protože vznikl v důsledku objektivních okolností a jako takový jej nelze zhojit rušícím rozsudkem krajského soudu. Napadený rozsudek ani nemůže zabránit tomu, že se v budoucnu bude obdobná situace opakovat.

[12] Stěžovatel dále namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť ač se krajský soud významně odklonil od judikatorní praxe a provedl velmi restriktivní výklad § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, svůj ojedinělý přístup dostatečně neodůvodnil. Například v řízení, jehož výsledkem je rozsudek krajského soudu ze dne 28. 2. 2017, čj. 29 Af 90/2014-153, krajský soud nepřihlížel k tomu, že předseda stěžovatele ve zcela obdobné situaci, jako nastala v nyní projednávané věci, opomenul přerušit řízení.

[13] Stěžovatel navrhl, aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[14] Žalobkyně ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Mezi účastníky není sporné, že předseda stěžovatele vydal napadené rozhodnutí dne 31. 7. 2015, zatímco u stěžovatele běželo řízení o návrhu na zrušení rozhodnutí zadavatele o zrušení zadávacího řízení, jenž byl podán dne 30. 7. 2015. Spornou otázkou zůstává, zda krajský soud posoudil věc správně, pokud napadené rozhodnutí zrušil a věc stěžovateli vrátil k dalšímu řízení s odůvodněním, že návrh žalobkyně nemohl být v dané situaci zjevně bezpředmětný ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.

[17] Stěžovatel namítl, že krajský soud provedl velmi restriktivní výklad § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, z něhož plyne, že pokud může být zrušené zadávací řízení potenciálně jakkoliv obnoveno, nelze citované ustanovení aplikovat. NSS konstatuje, že takový obecný závěr krajský soud neučinil a nelze přisvědčit ani obavám stěžovatele, podle kterých má stěžovatel vyčkávat, zda jakékoliv zadávací řízení z různých důvodů „neobživne“. Krajský soud toliko reagoval na konkrétní skutkové okolnosti této věci. Právě a pouze ve vztahu k nim učinil závěr, že nebylo namístě zastavit řízení o návrhu žalobkyně dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, jelikož v daném okamžiku nebylo možné uzavřít, že návrh je zjevně bezpředmětný. S tímto názorem se NSS ztotožňuje.

[18] V projednávané věci je podstatné, že řízení o návrhu vybraného uchazeče na zrušení rozhodnutí zadavatele o zrušení zadávacího řízení je ve vztahu k řízení o návrhu žalobkyně řízením o předběžné otázce ve smyslu § 57 správního řádu. Pro rozhodnutí ve věci návrhu žalobkyně na zrušení stanovení požadavku na testování funkčnosti nabízeného plnění (eventuálně zrušení zadávacího řízení) je totiž logicky třeba vědět, zda bylo zadávací řízení platně zrušeno, anebo má být i nadále vedeno (protože rozhodnutí zadavatele o jeho

pokračování

zrušení bylo nezákonné). Stěžejní byl tedy v daném případě předmět řízení o návrhu vybraného uchazeče (tj. povaha řízení o předběžné otázce), jakož i skutečnost, že řízení o této předběžné otázce bylo zahájeno a vedeno dříve než v den vydání nyní napadeného rozhodnutí předsedy stěžovatele. Ostatně sám stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvedl, že „*zpravidla přistupuje v obdobných situacích k přerušení řízení, je-li u něj vedeno jiné úzce související řízení a jeho závěry mohou ovlivnit výsledek onoho přerušovaného řízení*“. Stěžovatel si je zjevně vědom toho, že výsledek řízení o návrhu vybraného uchazeče mohl mít vliv na výsledek řízení o návrhu žalobkyně, což nemůže vést k jinému závěru, než že řízení o návrhu žalobkyně nebylo v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí zjevně bezpředmětné.

[19] NSS ani krajský soud neviní stěžovatele, resp. jeho pracovníky z toho, že by se dopustili jakékoliv nedůslednosti, pokud se informace o zahájení řízení o návrhu vybraného uchazeče dostala do dispozice předsedy stěžovatele teprve dne 5. 8. 2015. Není pochyb o tom, že administrativní zpracování každého návrhu trvá určitou dobu a informace o zahájení „*prvostupňového*“ řízení se k předsedovi stěžovatele nemusí dostat okamžitě. Přestože je obecně pochopitelné, že předseda stěžovatele se o podání návrhu vybraného uchazeče dozvěděl až s určitým časovým odstupem, z hlediska posouzení věci to nic nemění na objektivní a podstatné skutečnosti, že dnem 30. 7. 2015 bylo u stěžovatele zahájeno řízení o předběžné otázce, na což byl předseda stěžovatele v rozkladovém řízení týkajícím se návrhu žalobkyně povinen reagovat. Jak totiž plyne z § 57 správního řádu, správní orgán je povinen nejprve se vypořádat s předběžnou otázkou jedním ze způsobů, jež jsou vymezeny v citovaném ustanovení. Teprve poté může vydat rozhodnutí v řízení, jehož posouzení je závislé na vyřešení předběžné otázky; v žádném případě však její řešení nemůže pominout (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2004, čj. 6 A 101/2002-52, č. 315/2004 Sb. NSS). Za popsání stavu je z povahy věci vyloučeno, aby předseda stěžovatele zastavil řízení ve věci žalobkyně z důvodu jeho zjevné bezpředmětnosti. Jiný výklad, podle něhož by bylo přípustné přihlížet k tomu, kdy se úřední osoba správního orgánu (zde předseda stěžovatele) *fakticky* dozvěděla o řízení o předběžné otázce, resp. o potenciální možnosti „*obživenutí*“ zadávacího řízení, by podle NSS nepřipustným způsobem omezoval účastníka řízení (zde žalobkyni) v možnosti bránit svá práva pomocí prostředků ochrany garantovaných zákonem. Uvedená interpretace podle NSS odpovídá také úmyslu zákonodárce, jak je vyjádřen v nyní účinné právní úpravě [srov. zejm. § 51 odst. 2 písm. c) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek].

[20] NSS připouští, že právní úprava předběžné otázky podle § 57 správního řádu pamatuje spíše na situace, v nichž správní orgán iniciuje zahájení řízení o předběžné otázce anebo takové řízení sám zahájí z moci úřední. V nyní projednávané věci bylo řízení o předběžné otázce zahájeno na návrh jiného uchazeče v zadávacím řízení; nepochybně přitom nebylo povinností stěžovatele uvedené řízení iniciovat a již vůbec toto řízení nemohl zahájit z moci úřední. Tato skutečnost však nic nemění na povinnosti stěžovatele nejprve posoudit předběžnou otázku a teprve následně rozhodnout v řízení, které na jejím řešení závisí (srov. § 57 odst. 4 správního řádu).

[21] S ohledem na uvedené je zřejmé, že krajský soud posoudil věc správně, pokud konstatoval, že za dané skutkové situace nebylo možné postupovat podle § 66 odst. 1 písm.

g) správního řádu a zastavit řízení o návrhu žalobkyně (resp. řízení o rozkladu) pro jeho zjevnou bezpředmětnost; v důsledku řízení o předběžné otázce totiž mohlo zadávací řízení „obžít“ a předseda stěžovatele by v takovém případě musel rozklad žalobkyně meritorně projednat. Napadené rozhodnutí předsedy stěžovatele je proto nezákonné.

[22] K námitce stěžovatele, že krajský soud měl zohlednit konečný výsledek souvisejícího řízení o návrhu vybraného uchazeče (tj. řízení o předběžné otázce), NSS konstatuje, že v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci ke dni 31. 7. 2015. Krajský soud tedy nemohl postupovat způsobem, který navrhoval stěžovatel, ani „*vyslovit toliko doporučující úvahy ohledně příštích správních řízení*“. Krajský soud mohl jedině napadené rozhodnutí v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušit a věc stěžovateli vrátit k dalšímu řízení.

[23] Dále stěžovatel namítl, že prostředek ochrany žalobkyně představuje institut přezkumného řízení podle § 94 a násl. správního řádu, případně satisfakce v podobě řízení o správním deliktu zadavatele. Tento názor považuje NSS za zcela nepřijatelný. Jak správně uvedl již krajský soud v napadeném rozsudku, na vydání rozhodnutí v přezkumném řízení nemá účastník právní nárok (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 5. 2008, čj. 9 Ans 1/2008-135, ze dne 5. 6. 2008, čj. 9 As 25/2008-81). Uvedený postup tak jednoznačně neposkytuje srovnatelnou ochranu, jaké se účastníkovi dostává prostřednictvím řízení o řádném opravném prostředku - zde v řízení o rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí. Možnost dosáhnout účelu a předmětu řízení, tedy zrušení úkonu zadavatele či zadávacího řízení jako celku, žalobkyně zcela jistě nemá ani v řízení o správním deliktu se zadavatelem. Výše uvedená kasační námitka je tedy nedůvodná.

[24] Stěžovatel rovněž namítl nesprávnost názoru krajského soudu, podle něhož měl stěžovatel přerušit řízení o rozkladu podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu; podle stěžovatele je uvedený postup ze zákona fakultativní.

[25] Z § 57 odst. 2 správního řádu plyne, že probíhá-li řízení o předběžné otázce, postupuje správní orgán podle § 64 správního řádu. Ust. § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu zní: *správní orgán může řízení usnesením přerušit, probíhá-li řízení o předběžné otázce*.

[26] Z odůvodnění napadeného rozsudku je zjevné, že krajský soud volil „*opatrnější formulace*“ a vyhnul se výslovnému a přímému konstatování, že stěžovatel byl v daném případě povinen řízení o rozkladu přerušit (jakkoliv tak nakonec jeho posouzení vyznělo). Judikatura ani doktrína totiž nepodává jednoznačnou odpověď na to, zda v nyní projednávaném případě byl stěžovatel oprávněn, anebo povinen řízení přerušit. Z odborné literatury viz např. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. *Správní řád. Komentář*. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, k § 57: „*Přestože ustanovení § 64 odst. 1 hovoří o možnosti (nikoli nutnosti) správního orgánu řízení přerušit, stanoví § 57 odst. 2, že správní orgán takto postupuje (musí postupovat) vždy. Ve valné většině případů je přerušování řízení pro správní orgán pozitivem, a proto tak správní orgány činí. Pokud by však správní orgán v určitém případě nepovažoval přerušování řízení za nezbytné, domníváme se, že by tak učinit nemusel. V souladu s § 64 odst. 1 by mělo být toto přerušování chápáno jako možnost, a nikoli povinnost.*“ Dále pak Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D. *Správní řád*.

pokračování

Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, k § 57, podle něhož „postup podle § 64, na který komentované ustanovení odkazuje, umožňuje správnímu orgánu řízení přerušit, neukládá mu však takovou povinnost“. V rozsudku NSS ze dne 22. 6. 2011, čj. 6 Ads 23/2011-60, v němž předběžnou otázku představovalo posouzení způsobilosti účastníka k právním úkonům, NSS konstatoval, že § 57 odst. 2 správního řádu odkazuje na postup dle § 64 téhož zákona, který umožňuje správnímu orgánu řízení přerušit, neukládá mu však takovou povinnost; v zásadě záleží na správním orgánu, zda řízení přeruší, nebo ne, například s ohledem na zásadu hospodárnosti a rychlosti řízení. Naopak povinnost řízení přerušit (v případě, že na předběžné otázce záleží nezbytné podklady rozhodnutí) NSS dovodil v rozsudku ze dne 9. 12. 2015, čj. 10 As 144/2014-81. Ústavní soud pak v usnesení ze dne 22. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 3065/10, učinil tento závěr: „Vydání rozhodnutí ve věci samé, tedy vyřešení otázky, zda byl zadavatel oprávněn vyloučit stěžovatelku ze zadávacího řízení, závisí na vyřešení předběžné otázky [žaloby na určení neplatnosti odstoupení od smlouvy o dílo - pozn. NSS], o níž je oprávněn rozhodnout (k její žalobě) příslušný Krajský soud v Ústí nad Labem. Úřad [pro ochranu hospodářské soutěže] si o této předběžné otázce nemohl učinit samostatný úsudek, neboť z § 57 odst. 2 správního řádu vyplývá povinnost správního orgánu v takovém případě přerušit řízení podle § 64 správního řádu.“

[27] Podle NSS z výše uvedeného plyne, že správní orgán je zásadně oprávněn rozhodnout, zda přeruší správní řízení, pokud běží řízení o předběžné otázce [§ 57 odst. 2 ve spojení s § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Vzhledem k povaze projednávané věci a předběžné otázky však mohou nastat situace, kdy je správní orgán skutečně povinen vyčkat rozhodnutí o předběžné otázce a v důsledku toho řízení nutně přerušit. Například tehdy, běží-li u téhož správního orgánu jiné řízení (o předběžné otázce), jehož výsledek může mít jednoznačný vliv na projednávanou věc [srov. § 57 odst. 4 správního řádu]. V případě, že je zjevné, že o předběžné otázce nebude rozhodnuto tak, aby správní orgán v (závislé) projednávané věci rozhodl ve lhůtě dle § 71 odst. 3 správního řádu, je namístě, aby toto řízení přerušil ve smyslu § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu (jinak by hrozilo riziko jeho nečinnosti). Tyto závěry korespondují s výše uvedenou odbornou literaturou i citovanými rozhodnutími soudů.

[28] NSS tedy konstatuje, že krajský soud vyslovil správný a v projednávané věci přílehlavý závěr, že stěžovatel měl řízení o rozkladu přerušit a vyčkat rozhodnutí stěžovatele o návrhu vybraného uchazeče. Zároveň je třeba doplnit, že pokud by stěžovatel v řízení o předběžné otázce rozhodl bezodkladně, bylo by možné uvažovat také o tom, že předseda stěžovatele mohl pouze vyčkat výsledku předběžné otázky a řízení v nyní projednávané věci nepřerušit (pokud by i tak v této věci stihl rozhodnout bezodkladně). V tomto ohledu tedy NSS úvahu krajského soudu částečně modifikuje. V daném případě ovšem byla stěžejní skutečnost, že řízení nemělo být zastaveno pro zjevnou bezpředmětnost, což bylo hlavním důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí předsedy stěžovatele krajským soudem.

[29] Ačkoliv tedy NSS částečně doplnil úvahy krajského soudu týkající se povinnosti přerušit řízení dle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, přesto dospěl k závěru, že krajský soud se nedopustil nesprávného právního posouzení věci. Ani kasační námitku týkající se aplikace citovaného ustanovení proto NSS neshledal důvodnou.

[30] K námitce nepřezkoumatelnosti NSS závěrem konstatuje, že rozsudek krajského soudu neshledal nepřezkoumatelným, neboť je z něj zjevné, jak krajský soud ve věci rozhodl, o jaký skutkový stav své rozhodnutí opřel a jaký má právní názor na posouzení věci (k otázce přezkoumatelnosti srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS). Není pravda, že se krajský soud odchýlil od rozhodovací praxe soudů. Krajský soud vyšel z dosavadních judikatorních závěrů (viz zejm. rozsudky NSS ze dne 29. 5. 2015, čj. 7 As 101/2014-76, ze dne 31. 5. 2015, čj. 4 As 249/2014-43, ze dne 29. 3. 2016, čj. 5 As 74/2015-56), ty však dále rozvedl vzhledem ke specifickým okolnostem této věci, které v citované judikatuře řešeny nebyly. Stěžovatelem citovaný rozsudek krajského soudu ze dne 28. 2. 2017, čj. 29 Af 90/2014-153, nelze bez dalšího považovat za „*judikatorní praxi*“. Nadto z jeho odůvodnění ani neplyne, že by v uvedené věci krajský soud rozhodoval za obdobných skutkových okolností, jako nastaly v tomto případě, a ani žalobní námitky se na rozdíl od nyní projednávané věci neubíraly tímto směrem. NSS uzavírá, že ani námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku nelze přisvědčit.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[32] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti úspěch neměl a žalobkyni, která měla ve věci úspěch a měla by právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady s tímto řízením nevznikly, protože v něm neučinila žádný úkon. O nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení NSS rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí NSS uložil, ani nenavrhla, aby jí bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu